

Нудний як трафарет,
 День повний сліз,
 Ув одязі зі шмаття і верет...
 День, немов зловісний крук —
 День з мільонами благальних рук!
 Такий встає що-ранку в місті День!
 День шпаркий — ядерний,
 День слабкий —
 мізерний...

День за днем і
 день-у-день:
 Та-га, та-ті, дзінь-дзень!

12. V. 1929 р.

II.

На кольках поліційного багнета
 Зранку аж до ночі
 Тут настирливо кричить газета.
 А з вікон, мурів і дахів
 Реклямні поторочі
 Дурманяць тисячі голів.
 Тут паном „Слово“!
 Не творче й вічне,
 Що зросило
 Зчорнілі спалені руїни
 Колись могутньої країни.
 Не той творець Європи!
 А плазливе, брехнею ткане, спорожніле,
 Що розідає душу
 Своїм продажним „мушу“.
 Не Слово, а юшка із окропу
 З їдо, жовчю й потом,
 Що її юрба жадібно ковтає повним ротом.
 Не Слово-заповіт
 Колишніх давніх літ,
 А безсоромне й легке, мов повія,
 Злобою й жахом спліджене на світ.
 Слово, що родилось на базарі,
 Де пан без слова і без пана слово гнучкошиє
 Швендяють у парі
 В заласній і брудній отарі,

Де в клекоті міському голосів
 Ви чуєте виразно
 Розлючене гарчання псів
 Над мослаком облудних днів.

13. VI.

III.

І слова того сів
 Зростає криком бур і злив —
 Червоних днів ківавий спів.
 І може ще ніколи
 Не були такі цинічні голі
 Життєві контрасти
 І може ще ніколи
 Право красти,
 Право дерти,
 Скинувши нахабно соромливости запону.
 Не цвіло ще так отверто
 Під плащиком всесильного зақону...
 Не чують крамарі,
 Не чують, як під канінням бруку
 Вогонь пекельний клетотом горить.
 І серед гамору веселого і гуку
 Через камінні шпари
 У сміх лункий, у дзвін пугарів
 Вриваються загрозливі
 Ненависти удари.
 Не чують крамарі!
 А швидко буде вже запізно
 Благальним словом розірвать ланцюг подій залізний.
 Ось-ось ураз із тиха-ясна
 Хрясне грім.
 Здрігнеться галасливе місто,
 Коли побачить бліді ясна
 Над хижим вишкіром зубів.
 О, буде вже запізно
 Шукати захисту у слів...
 Даремно зачиняти крами! —
 Коли червоні тіні жужмом,
 Немов тараном вдарять пружно в брами,
 Своім жахливим: Хлопці ну—ж—мо!

